

Arrest

nr. 282 751 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 februari 2021.

1.2. Op 6 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. S. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en afkomstig van de stam Momand. U bent een soennitische moslim. U bent, volgens de leeftijdtest, geboren op 1 januari 1997 in het dorp Laghorjo, in district Kot in de provincie Nangarhar. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw ouders, 2 zussen en broer. Uw vader is ongeveer 7 jaar geleden gestorven in een autoaccident. Uw broer is 6 maanden voor uw vertrek gestorven vanwege hartproblemen. U bent tot de 4de graad naar school gegaan, maar u kan niet lezen en schrijven. U bent ook 2 jaar naar de madrassa gegaan waar u koranlessen hebt gevolgd. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan.

U verklaart dat u problemen had met Daesh (Islamitische Staat). Het probleem startte op een vrijdag wanneer Daesh naar de moskee kwam tijdens het vrijdagsgesbed. Ze waren daar in de moskee om de personen wiens naam op hun lijst stond mee te nemen. Ze vroegen ook aan de mullah om de namen te geven van de andere mensen die in de moskee aanwezig waren zodat ze hen op de nieuwe lijst konden plaatsen. Deze personen zouden ze dan een week later wederom tijdens het vrijdagsgesbed meenemen. Toen ze die vrijdag in de moskee waren vroegen ze uw naam en plaatsten ze u op hun lijst om volgende week mee te nemen. Toen u naar huis ging, zei u tegen uw moeder dat de leden van Daesh tegen u hadden gezegd dat u op de nieuwe lijst stond en dat ze u volgende week zouden meenemen. Uw moeder begon te wenen. Ze nam u mee naar het huis van uw oom en ze vertelde aan hem het verhaal. U verbleef drie dagen in het huis van uw oom. Na drie dagen werd u rond één of twee uur 's nachts wakker gemaakt door uw moeder en oom. Uw oom zei dat u moest meegaan met de persoon in de auto. Uw oom gaf u cash geld mee en zo heeft u het land verlaten.

U bent in 2018 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Frankrijk heeft 28 maanden geduurd. U heeft zowel in Griekenland op 7 juli 2019 als in Roemenië op 19 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. Op 24 februari 2021 hebt u hier een verzoek om internationale bescherming ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Roemenië, dat dit aanvaardde. U bleef echter in België.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door Daesh omdat u gevlucht bent voor ze u met hen konden meenemen. Sinds uw vertrek komt Daesh nog geregeld langs bij uw familie. Ze vragen telkens waar u bent.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u geen documenten afgeleverd. Uw taskara zou onderweg vernield zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw verstand niet werkt vanwege geheugenverlies en dat u zich daarom niets van het verleden kan herinneren (CGVS, p. 5). Bij de vraag of u enige attesten heeft die dit medische probleem documenteren, antwoordde u het volgende: "Nee ik ben niet naar een dokter gegaan want ik denk niet dat ik in die toestand ben om naar de dokter te gaan, want soms herinner ik het en soms niet. Dus dat is geen slechte situatie op het moment" gehoorverslag CGVS p. 6). Dit stelt de ernst van uw verklaring omtrent dit probleem reeds in vraag. Ook heeft u tijdens het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud geen melding gemaakt van dit probleem en kon u tevens zonder hapering vlot en gedetailleerd op de vragen antwoorden. Daarnaast gaf u aan nierproblemen te hebben waardoor u veel water moet drinken en naar het toilet moet. U legde hiervan evenmin attesten neer. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, kreeg u de gelegenheid voldoende te drinken en regelmatig naar het toilet te gaan.

Bijgevolg werden er u geen andere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u gedwongen werd gerekruteerd door Daesh.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw **minderjarige leeftijd**. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u als minderjarige het land te hebben betreden en nu 18 jaar oud te zijn (CGVS p. 4). Echter, het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 8 maart 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 24,4 een goede schatting is. U legt geen identiteitsdocumenten voor die deze beoordeling kunnen aanvechten. Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op DVZ en op het CGVS heeft u bijgevolg getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid, zeker gezien het aanzienlijke leeftijdsverschil van zes jaar tussen de door u opgegeven leeftijd en het resultaat van de medische test. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen bijgevolg reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Eveneens merkt het CGVS op dat u voor uw verzoek tot internationale bescherming in België tevens een verzoek heeft ingediend in Griekenland en Roemenië, waar u ook telkens een andere naam en geboortedatum opgaf (verklaringen DVZ). In Griekenland staat u geregistreerd als T. S., geboren op 26 maart 2001. In Roemenië bleek u geboren te zijn op 1 november 2002 en had u de naam M. S.. Tijdens het registratieproces in België verklaarde u dan weer geboren te zijn op 31 december 2003 (verklaringen DVZ). Bij de vraag waarom u in andere landen een andere naam had opgegeven, verklaarde u het volgende: "Wanneer ze ons opriepen, zeiden we onze naam en geboortedatum, maar ze hebben het niet correct opgeschreven. Het was niet wat we zeiden. Alles werd veranderd" (gehoorverslag CGVS, p. 4). Eerst en vooral is het onduidelijk waarom De Roemeense en Griekse autoriteiten bewust uw naam en geboortedatum zouden aanpassen. Ten tweede had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud reeds verklaard dat u zelf de naam T. aan de Roemeense autoriteiten had bezorgd. "Ik gaf hen de naam T." verklaart u (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze verklaring stelt dat u zelf bewust foutieve informatie heeft gedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden. Dit haalt uw algemene geloofwaardigheid verder onderuit. Daarnaast is het ook wel opmerkelijk dat u na uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Griekenland en Roemenië toch besloot om door te reizen in plaats van daar de asielprocedure verder te volgen. Ook dit verwijst naar mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht en doet twifelen aan uw werkelijke nood aan internationale bescherming.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met Daesh allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante inconsistenties en onwaarschijnlijkheden worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen.

Zo verklaart u dat mensen regelmatig onder dwang in de moskee gerekruteerd werden door Daesh. U was zelf getuige van de rekrutering van verschillende jongens tijdens het vrijdagsgerebed in de moskee. Echter, bij de vraag wie op dat moment gerekruteerd werd, kan u geen enkele naam geven. Dit is toch wel uiterst bevreemdend, aangezien u op dat moment in de moskee aanwezig was. U bent na het gerebed weliswaar snel naar huis gegaan, omdat u zelf ook aangesproken bent door Daesh, zo zei u. Ze brachten u immers op de hoogte dat u op hun lijst stond en dat u een week later zelf ook gerekruteerd zou worden (CGVS, p. 14, 16). Desalniettemin is het uiterst frappant en een teken van misplaatste desinteresse dat u niet weet wie er gerekruteerd werd op dat moment. Zeker omdat u ook frequent de moskee bezocht, wat betekent dat u toch de meeste mensen in de moskee zou moeten kennen (CGVS, p. 16). Daarnaast verklaart u dat ze met behulp van een lijst de namen afriepen, waardoor u deze toch gehoord zou moeten hebben (CGVS, p. 17). Het is bijgevolg eerder raar om in deze situatie niet te weten wie gerekruteerd werd. Daarnaast lijkt het in deze situatie ook wel van vitaal belang te zijn om zulke informatie te weten, omdat u immers een week later hetzelfde lot zou ondergaan.

Eveneens is het ook onduidelijk waarom Daesh plots van rekruteringsstactiek veranderde. Zo verklaarde u dat het voordien onduidelijk was wanneer Daesh zou langskomen om jongemannen te rekruteren. Daesh informeerde namelijk niet op voorhand wanneer ze iemand zouden meenemen en rekruteren. Wie niet mee wou werd daarnaast ook onmiddellijk onthoofd. Echter, in uw persoonlijke geval verklaart u dat de groepering zonder enige duidelijke reden plots van tactiek veranderde. Plots besloot de groepering een week op voorhand met behulp van lijsten iedereen te verwittigen wanneer ze meegenomen zouden worden. Iemand die niet meewilde werd dus niet langer op het moment zelf onthoofd, maar kreeg een week lang de tijd om te vluchten of onder te duiken (CGVS, p. 14, 18-19).

Dit is toch wel heel toevallig. U heeft geen concrete verklaring waarom ze juist van tactiek veranderden buiten het feit dat ze ineens toestemming nodig hadden van de ouders om iemand mee te nemen (CGVS, p. 19). Het is toch wel apart dat Daesh plots zulk belang hecht aan de toestemming van de ouders dat ze de rekrutering zelfs een week willen uitstellen. Desalniettemin speelt deze tactische aanpassing wel in uw voordeel. Zo kreeg u immers een week lang de kans om het land te ontvluchten en een gedwongen rekrutering te ontlopen.

U biedt ook geen enkele verklaring waarom Daesh u juist wilde rekruteren. Het is niet duidelijk welke kennis of vaardigheden u bezat wat zou kunnen verklaren waarom de groepering zo vastberaden was u te rekruteren. Het is tevens niet duidelijk wat er gaande was in de regio waardoor Daesh plots een extra aantal mensen nodig zouden hebben, wat een gedwongen rekrutering of een plotse tactiekverandering toch enigszins zou kunnen kaderen (CGVS, p. 19). Het is bijgevolg duidelijk dat de manier waarop u in uw relaas Daesh en hun tactische werkwijze afbeeldt toch wel bijzonder naïef is. Zeker gezien de wrede reputatie die deze actor zich heeft aangemeten, lijkt deze nonchalante houding van Daesh toch wel heel onwaarschijnlijk. Zo verklaarde u zelf uitgebreid over de wrede handelingen zoals onthoofdingen die Daesh in de regio heeft uitgevoerd (CGVS, p. 11). Gelet op bovenstaande inconsistenties die betrekking hebben op zulke essentiële elementen van uw asielaanvraag kan er bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Als derde en laatste punt dient er vastgesteld te worden dat u geen documenten heeft voorgelegd die uw relaas kunnen staven. U verklaarde dat de politie in Kroatië uw taskara had afgenomen en een paspoort of visum had u niet (CGVS p. 14). Van zowel uw identiteit als uw problemen brengt u dan ook geen enkel begin van bewijs aan. Gezien voorgaande vaststellingen komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist

waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul.

De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden

zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals

hierboven al gesteld hebt u van uw medische problemen (nierproblemen, geheugenproblemen) geen attesten voorgelegd, noch hebt u aangegeven op welke manier uw medische problemen het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld kunnen verhogen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”.*

*Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele***

bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan**.

Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat verkeerdelijk geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn problemen met Daesh in de bestreden beslissing en dat verwerende partij naliet rekening te houden met het profiel van verzoeker als verwesterde Afghaan.

Verzoeker zet vooreerst met betrekking tot zijn leeftijd uiteen dat de manier waarop de leeftijdsonderzoeken gebeuren bijzonder controversieel is en wijst er op dat twee gespecialiseerde onderzoekscentra van de UGent een third party intervention indienden in een zaak over de leeftijdstest die aanhangig is bij het EHRM. Hij stelt verder dat verzoeker in Afghanistan en tijdens de reis naar België niet bezig was met het concept tijd en zijn geboortjaar ook moest omrekenen naar de Gregoriaanse kalender zodat een vergissing gauw gebeurd is. Verwerende partij lijkt daarbij ook uit het oog te verliezen dat het niet zo eenvoudig is om een beroep aan te tekenen tegen de leeftijdstesten nu het om een legaliteitsberoep bij de Raad van State gaat. Verzoeker kan niet begrijpen dat hem wordt verweten oneerlijk te zijn geweest over zijn leeftijd en dat verwerende partij de verklaringen van verzoeker zomaar naast zich neerlegt en enkel en alleen geloof hecht aan het resultaat van de leeftijdstest. Hij benadrukt dat hij reeds aangaf zijn taskara onderweg verloren te zijn en dat deze hem werd afgenomen door de Kroatische politie. Hij stelt dat hij intussen ongeveer 18,5 jaar oud is.

Vervolgens gaat verzoeker in op de verzoeken om internationale bescherming die hij in Griekenland en Roemenië indiende. Hij wijst er op dat zijn reis van Afghanistan naar België 28 maanden duurde, dat hij deze periode op straat en in zeer precare omstandigheden doorbracht en dat wanneer hij zegt dat hij zich bepaalde dingen niet kan herinneren hij verwijst naar de traumatiserende evenementen in Afghanistan en onderweg naar België. Verzoeker wijst er op dat hij reeds toegaf valse verklaringen te hebben afgelegd in Griekenland en Roemenië omdat hij zo dacht te kunnen vermijden dat hij in deze landen moest blijven. Verzoeker argumenteert vervolgens dat asielzoekers op een inhumane manier worden behandeld door de autoriteiten in Griekenland en Roemenië en het dus niet verwonderlijk is dat hij meer vertrouwen had in de woorden van zijn landgenoten en hen geloofde toen zij hem vertelden dat hij moest liegen over zijn identiteit indien hij niet in deze landen wilde blijven. Ter staving van de slechte omstandigheden voor asielzoekers in Griekenland en Roemenië citeert verzoeker uit AIDA, Country Report Greece (Update 2019), juni 2020, p. 18-22 en AIDA, Country Report Romania (Update 2020), april 2021, p. 18.

Wat de problemen van verzoeker met Daesh betreft, argumenteert verzoeker als volgt: *“De verzoeker bevestigt nogmaals dat in zijn regio gedwongen rekrutering door Daesh wel degelijk vaak voorkwam. Hij zag meermaals hoe jongens uit de moskee gerekruteerd werden. Echter kende hij geen van deze jongens persoonlijk, alleen van ziens in de moskee. Het is mogelijk dat hij op dat moment hun namen inderdaad wel kende, maar intussen, meer dan drie jaar later, kan hij zich hun gezichten noch hun namen nog voor de geest halen. De verzoeker gaf aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij soms moeite heeft met het zich herinneren van bepaalde zaken. Er werd hiermee, noch met het gegeven dat hij Afghanistan bijna 4 jaar geleden verliet, rekening gehouden door de verweerder. De verwerende partij verliest geheel uit het oog dat het algemeen geweten is dat Daesh (ISKP) al jarenlang kinderen rekruteert, en dan vooral in de provincie Nangarhar.. Dit is wat blijkt uit de beschikbare informatie: “...” (EASO, Afghanistan - Anti-Government Elements (AGEs), augustus 2020, p. 33; EUAA, Country Guidance Afghanistan 2022, maart 2022, p. 98). Of nog volgens de verklaringen van ex-kindsoldaten : « ... » (VOA News, Child Soldiers Say Under IS, It Was Normal to Kill Someone, 1 februari 2018)”. Verzoeker meent verder dat uit de bestreden beslissing blijkt dat geen rekening werd gehouden met de sterke aanwezigheid van Daesh in Nangarhar, terwijl de groepering op verschillende plaatsen kon rekenen op de steun van de lokale bevolking “...” (idem). Hij argumenteert vervolgens: “Dit kan nochtans de veranderde rekruteringsmethode van Daesh verklaren.*

Het lijkt immers voordehandliggend dat hun rekruteringswijze verandert naargelang hun noden. Op bepaalde momenten voerden ze meer strijd met taliban of de troepen van de Afghaanse overheid dan op andere. Het is dan ook mogelijk dat Daesh voelde dat ze de steun van de lokale bevolking in het district Kot aan het verliezen waren, en daarom besloten om de jongens die ze wilden rekruteren hun ouders te laten verwittigen. Uiteraard is dit alles slechts speculatie. De verzoeker was op dit moment nog een kind, en hij was niet op de hoogte van de werking van Daesh. Hij vertelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud wat hij zelf waarnam en meemaakte. Wat betreft de bewering van de verweerder dat de verzoeker geen bijzonder profiel had, dient erop te worden gewezen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het gegeven dat de verzoeker een tiener was, voldoende was voor Daesh. Inderdaad, Daesh rekruteerde tieners en jongeren om de simpele reden dat ze jong en beïnvloedbaar waren, zonder van hen bijkomende

kennis of vaardigheden te vereisen. De verweerder lijkt van het tegendeel uit te gaan, maar zij laat na om de informatie waarop zij zich baseert om tot deze conclusie te komen te vermelden. Wat betreft, ten slotte, het gebrek aan documenten van de verzoeker, moet eraan herinnerd worden dat het neerleggen van documenten geen vereiste is om als vluchteling erkend te kunnen worden. De verzoeker had zijn taskara bij, maar die werd afgenomen en vernield door de Kroatische politie. Dit valt uiteraard te betreuren, maar het is volledig in overeenstemming met de beschikbare informatie over de praktijken van de Kroatische politie ten aanzien van vluchtelingen: "...”(ECRE, Report on Illegal Pushback and Border Violence, 30 augustus 2019).

Wat betreft de situatie van verzoeker als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban meent verzoeker dat verwerende partij naliel de situatie van verzoeker na de machtsovername grondig te analyseren. Hij citeert uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 (stuk 3) en wijst op het onderzoek van NANSEN dat in oktober 2021 werd gepubliceerd en waarin wordt besloten dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel blijkt te verslechteren en het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft (stuk 4, p. 7-9) en er geen intern vluchtalternatief meer is (stuk 4, p. 10). Verzoeker verwijst vervolgens naar de adviesnota van het UNHCR van februari 2022 en stelt dat voor verwesterde Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) de situatie bovendien zeer gevaarlijk is geworden en dat ook UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds voor de machtsovername een negatieve beslissing kregen (stuk 4, p. 10-11). Verzoeker wijst er op dat het niet makkelijk is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en blijvende impact ervan verborgen te houden (stuk 15, p. 6); dat verwesteren volgens de taliban en de Afgaanse samenleving gelijk staat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde normen en waarden (stuk 15, p. 6-7) en dat Afghanen die na een lang verblijf gedwongen zouden worden om terug te keren, te maken zullen krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren (stuk 4, p. 15-16). Hij betoogt dat NANSEN deze bevinding staft met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden (stuk 4, p. 16) en dat terugkeerders ook het risico lopen ontvoerd of afgeperst te worden door de taliban omdat ze vermoeden dat zij aanzienlijke rijkdom hebben verworven. (stuk 4, p. 17) en ook een reële vrees kennen tegenover hun gemeenschap (stuk 4, p. 18-19). Verzoeker gaat vervolgens in op het belang van het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering (stuk 4, p. 18-19). Hij citeert wat gepercipieerde verwestering betreft, op een arrest van de Raad van 30 oktober 2019 (stuk 4, p. 21, 22) en stelt dat het onderzoek van NANSEN arresten van de Raad verzamelt die in deze lijn oordeelden (stuk 4, p. 22-23). Wat daadwerkelijke verwestering betreft, verwijst verzoeker naar een EASO rapport van 2017 (stuk 4, p. 25) en betoogt hij dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn (stuk 4, p. 26-29). Hij betoogt dat OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving (stuk 15) en dat uit onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld omwille van hun verblijf in Europa (stuk 15, p. 8-9) en dat de actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap (stuk 15, p. 10-12) en ook de taliban. Verzoeker meent dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat zij het spel meespelen en zich opnieuw aan de regels houden omdat dit tegen het beginsel zou ingaan dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen (stuk 4, p. 29) en verwijst in dit verband naar de conclusie van NANSEN (stuk 4, p. 30). Vervolgens betoogt verzoeker dat aan de woorden en beloftes van de taliban inzake terugkeerders niet veel geloof kan worden gehecht en verwijst voor voorbeelden van niet gehouden beloftes naar stuk 6 en Human Rights Watch, Afghanistan: Events of 2021 (internetlink). Verzoeker citeert vervolgens uit een analyse door WeWorld over de situatie van vrouwen en meisjes onder het talibanbewind en stelt dat *“Het is aldus zeer duidelijk dat de Taliban de beloftes voor een “humaner beleid” niet nakomt. Dit geldt wat betreft Hazara’s en vrouwen en meisjes, en we moeten er aldus, naar analogie, vanuit gaan dat hetzelfde geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen moeten terugkeren, dit in tegenstelling tot de conclusie van de verwerende partij. EASO, ten slotte, bevestigt dat de situatie verschilt per regio, en stelt bovendien vast dat blijkt dat de regels verstrengen in de regio’s waar de Taliban aan invloed wint: “...”* (EASO, Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report, januari 2022, p. 25). Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie van NANSEN wat betreft terugkeerders na een lang verblijf in Europa (stuk 4, p. 47) en bekritiseert de conclusie van verwerende partij dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging nu slechts naar één rapport wordt verwezen dat dit bovendien niet uitsluit. Verzoeker stelt dat verwerende partij slechts een gedeeltelijke lezing doet van het EUAA rapport en naliel andere beschikbare informatie te consulteren en met betrekking tot de conclusie van verwerende partij inzake stigmatisering wijst verzoeker op de rechtspraak van de Raad volgens dewelke banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Verzoeker wijst er op dat hij intussen een heel andere kleding- en haarstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, intussen ook Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft, en hij door zijn reis naar en verblijf

van meer dan een jaar in België (en meer dan drie jaar in Europa) dan ook duidelijk verwesterd is. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te re-integreren in de hiërarchische Afghaanse samenleving.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming. Hij wijst vooreerst op de geactualiseerde richtlijnen van het UNHCR van februari 2022 (UNHCR, *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, zie ook stuk 17, p. 3-4) en de analyse van de EUAA waarin zij stellen dat het niveau van willekeurig geweld gedaald is, maar ook dat er maar beperkte informatie beschikbaar is. Verzoeker wijst op de andere conclusie van verwerende partij en wijst op de vergelijking die NANSSEN heeft gemaakt van de rapporten van UNHCR, EUAA en de COI Focus (stuk 18) en citeert dit rapport inzake de bronnen in de COI Focus (stuk 18, p. 23, 25) en stelt tot zijn verbazing vast dat verwerende partij met geen woord rept over de geactualiseerde richtlijnen van UNHCR. Onder verwijzing naar stuk 18, p. 21) wijst verzoeker er op dat de richtlijnen van UNHCR significante bewijswaarde zouden moeten hebben en dat verwerende partij het advies van UNHCR niet zomaar naast zich neer kan leggen en zij niet aan de hand van actuele informatie heeft aangetoond waarom zij een andere mening is toegedaan. Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van 11.11.11 waarin de beslissingen van verwerende partij gehekelde worden. Verzoeker bekritiseert vervolgens de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker naliet aan te tonen dat de machtsovername een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan en citeert in dit verband de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 17, p. 1-3).

Verzoeker gaat vervolgens in op artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat het er op aankomt aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban. Hij betoogt vooreerst dat de situatie in Afghanistan na de machtsovername wel degelijk aanzienlijk verslechterde en citeert ter staving uit stuk 7 en stuk 11, p. 11, World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, *Hunger Hotspots. FAO-WFP "early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook"*, 2022, p. 10 en UN News, *"Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever"*, 11 januari 2022. Verzoeker analyseert vervolgens de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen, met name gezondheidszorg, voedsel en water en de huidige stand van de werkgelegenheid en werkloosheid en betoogt in wezen dat de toegang tot basisvoorzieningen erg beperkt is, dat de helft van de bevolking met hongersnood wordt geconfronteerd, dat het land wordt geconfronteerd met enorme regenval en dat Nangarhar één van de zwaarst getroffen provincies is en dat de machtsovername door de taliban ook een significante impact had op de werkgelegenheid. Hij verwijst doorheen zijn betoog naar stuk 4, p. 38; stuk 12; stuk 8; World Food Programme (WFP), *"Afghanistan Emergency"*; France 24, *"En Afghanistan, certains vendent déjà leurs enfants pour nourrir leur famille"*, 31 maart 2022; NPR, *"Parents selling children shows desperation in Afghanistan"*, 31 december 2021; stuk 11, p. 12, 20; stuk 9; World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, *Hunger Hotspots. FAO-WFP "early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook"*, 2022, p. 14; Human Rights Watch, *"Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis"*, 17 maart 2022; European Commission, *Afghanistan: Acute Food Insecurity Situation for March - May 2022 and Projection for June* - November 2022, 12 mei 2022; OCHA, *"Afghanistan: Flash Floods - May 2022 (status: ongoing)"*, 10 mei 2022; Reliefweb (RW), *"Afghanistan: Flash Floods in the Eastern Region - Kunar, Laghman, Nangarhar & Nuristan Provinces (As of 28 June 2022)"*, 29 juni 2022; Global Times, *"Flash floods kill 5, injure 10 in Afghanistan's eastern Nangarhar"*, 26 juli 2022; stuk 11, p. 21-22 en stuk 11, p. 13-14. Wat de humanitaire situatie betreft, stelt verzoeker dat het rapport van het UK Home Office zich pessimistisch uitlaat (stuk 11, p. 16) en dat NANSSEN bovendien waarschuwt voor mensenrechtenschendingen in gebieden waar het geweld afnam naar analogie met Somalië in het licht van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM (stuk 4, p. 40 en 44-45). Verzoeker verwijst vervolgens naar een recent rapport van 11.11.11. waarin de humanitaire situatie in Afghanistan evenals de situatie voor Afghanen in Turkije wordt geanalyseerd (stuk 19) en wijst op het feit dat op 21 juni 2022 een uitzonderlijk zware aardbeving plaatsvond in Afghanistan van 5,9 op de schaal van Richter en citeert de rapporten van verschillende humanitaire organisaties hierover (Reliefweb (RW), *Afghanistan: Earthquake - Jun 2022, status: ongoing*). Verzoeker stelt dat de taliban niet in staat is om te helpen na deze ramp en dat op 5 september 2022 opnieuw een hevige aardbeving plaatsvond in de provincie Nangarhar (The Washington Post, *Taliban struggles to respond to earthquake amid international isolation*, 24 juni 2022, ERCC - Emergency Response Coordination Centre, *ECHO Daily Flash*, 6 september 2022, QNA, *Six Dead, Nine Injured as Earthquake Hits Nangarhar, Eastern Afghanistan*, 5 september 2022). Verzoeker besluit dat de machtsovername door de taliban voor een abrupt einde zorgde van de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd en dat uit de beschikbare bronnen volgt dat de taliban ofwel niet in staat is ofwel onwillig is om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Hij verwijst tot slot naar een verklaring van de taliban minister voor buitenlandse zaken (Jurist, *Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*, 13 maart 2022) en stelt dat ook de familie van verzoeker het momenteel zeer moeilijk heeft en dat hij hen momenteel

onderhoudt dankzij zijn werk in België. Verzoeker besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en dat de situatie dus onder artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Vervolgens gaat verzoeker in op artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en wijst er vooreerst op dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat alle landeninformatie gewag maakt van moeilijkheden om informatie te bekomen. Met betrekking tot de informatie inzake het geweld in Afghanistan, stelt verzoeker vooreerst dat het geweld niet verdween en dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en citeert UNOCHA, *Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)*, 11 januari 2022, p. 10 en stuk 6. Hij wijst er op dat ISKP sinds de overname het aantal aanslagen opdreef en in meer provincies aanwezig is en dat vooral in Jalabad het IS-geweld torenhoog is (stuk 13, p. 12-13, 15). Hij stelt dat de situatie volatiel blijft, dat EASO waarschuwt voor banden met Al-Qaeda en verwijst vervolgens naar het rapport van het UK Home Office (stuk 13, p. 18-25) en de rapporten van ASYLOS en EASO voor een overzicht van de veiligheidsincidenten (ASYLOS, *Afghanistan: COI Repository*, 6 april 2022, pp. 16-48 en EASO, januari 2022). Verzoeker citeert vervolgens uit UK Home Office, "Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security situation", April 2022, pp. 15-16 en stelt dat er de laatste tijd opnieuw berichten in de media verschijnen waaruit blijkt dat het geweld toch weer toeneemt (The Diplomat, *As the World Looks Away, Violence Is on the Rise Again in Afghanistan*, 11 mei 2022). Verzoeker betoogt vervolgens dat de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, nog steeds regelmatig het toneel van aanslagen blijkt te zijn (ACLED and APW, *Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*, April 2022, pp. 5. Geraadpleegd op 16 juni 2022, p. 5 en 7) en citeert ook de twee meest recente Weekly Regional Overview rapporten van ACLED waaruit blijkt dat er nog steeds veel gewelddadige incidenten zijn in Afghanistan (ACLED and APW, *Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*, April 2022, p. 9 en 10). Verzoeker wijst er nog op dat Nangarhar één van de provincies is waar het geweldsniveau het hoogst is en dat volgens International Crisis Group de taliban hoge aantallen strijders naar de provincie stuurde om het hoofd te bieden aan de ISKP dreiging (International Crisis Group, *Afghanistan's Security Challenges under the Taliban* (Asia Report N°326), 12 augustus 2022, pp. 16-17).

Vervolgens gaat verzoeker in op de informatie met betrekking tot het gevoerde bewind door de taliban en wijst op het onderzoek van NANSSEN (stuk 4, p. 32) en een opiniestuk in La Libre Belgique van 23 maart 2022 dat volgens verzoeker duidelijk maakt hoe het aanvoelt om te moeten leven onder Talibanbewind en hoe beslissingen die aan Afghanen de beschermingsstatus weigeren, moeilijk te begrijpen zijn. Verzoeker betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het bewind van de taliban dat in de praktijk gevoerd wordt strenger is dan de taliban-top in de hoofdstad oorspronkelijke verkondigde (stuk 4, p. 33) en dat ook het UK Home Office in diezelfde lijn besluit in haar laatste rapport (stuk 10, p. 24-25). Hij wijst er op dat vlak na de machtsovername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld (stuk 4, p. 33-35) en dat het leven onder talibanbewind *an sich* risico's met zich meebrengt (stuk 4, p. 35-38) en verwijst naar de verklaring van de UN High Commissioner for Human Rights (stuk 4, p. 36-37). Verzoeker verwijst vervolgens naar het persbericht van 8 april 2022 naar aanleiding van een vergadering van verschillende EU lidstaten en de VS om de situatie in Afghanistan te bespreken (USDOS, *Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*, 8 april 2022), een wekelijkse update van ACLED (ACLED, *Regional Overview - South Asia and Afghanistan* (11 June – 17 June 2022), 23 juni 2022 en (17 – 23 September 2022), 29 september 2022) en een bericht van Human Rights Watch met betrekking tot de levenloze lichamen van meer dan 100 mannen die ervan verdacht werden banden te onderhouden met andere groeperingen die in de maand juli in Nangarhar werden gevonden (Human Rights Watch, *Afghanistan: Taliban Execute, 'Disappear' Alleged Militants*, 7 juli 2022).

Wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in het licht van de *Elgafaji*-rechtspraak van het Hof van Justitie, stelt verzoeker dat *in casu* niet bestreden is dat verzoeker een jonge man is die al geruime tijd in Europa verblijft en dat dit persoonlijke omstandigheden inhoudt die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Verzoeker besluit dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk een uitzonderlijke situatie is waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker citeert tot slot nog uit een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen inzake de rechtspraak van het EHRM inzake de vereiste drempel van ernst onder artikel 3 van het EVRM in geval van precaire socio-economische omstandigheden (stuk 17, p. 4-6) en stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van CGVS;
2. Document pro deo;
3. RvV arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022;
4. Nansen, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;
5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022”, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>;
6. UNOCHA, “Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”, 8 februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf;
7. OHCHR, “Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>;
8. World Food Programme (WFP), “‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>;
9. United Nations, “Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>;
10. U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf;
11. U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation”, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068082/AFG_CPIN_Humanitarian_situation.pdf;
12. France 24, “Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter”, 8 november 2021, beschikbaar op: <https://www.france24.com/en/asia-pacific/20211108-afghanistan-s-health-system-on-the-brink-as-taliban-confront-a-difficult-winter>;
13. U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation”, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068084/AFG_CPIN_Security_situation.pdf;
14. La Libre, “Les Afghans aussi méritent notre aide”, 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMII/>;
15. OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”, 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf;
16. Hasth-e-Subh Daily, “U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province”, 8 april 2022, beschikbaar op: <https://8am.af/eng/u-s-airstrike-on-a-weapons-depot-kills-30-taliban-militants-in-helmand-province/>;
17. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS”, 25 april 2022. Beschikbaar op: <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/RAPPORT%20-%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>;
18. NANSEN Note 2 – 22, “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”, 23 juni 2022, p. 21. Beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>;
19. 11.11.11 en UPINION, “Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul”, 11 augustus 2022. Beschikbaar op: https://11.be/sites/default/files/2022-08/Report_Between%20a%20rock%20and%20a%20hard%20place_2022_11.11.11.pdf.

3. Aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 15 december 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security

[situation.pdf](#); (2) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op [https://europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf); (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale

bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Laghorjo in het district Kot in de provincie Nangarhar. Verzoeker legt geen documenten neer bij de indiening van zijn verzoekschrift en verklaart dat zijn taskara werd afgenomen door de politie in Kroatië (notities PO, p. 15). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt in twijfel getrokken door verwerende partij, noch diens verklaring afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Het is niet betwist dat verzoekers nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan.

5.3. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat ook de commissaris-generaal het bestaan van dergelijke noden voor verzoeker heeft kunnen vaststellen. Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw verstand niet werkt vanwege geheugenverlies en dat u zich daarom niets van het verleden kan herinneren (CGVS, p. 5). Bij de vraag of u enige attesten heeft die dit medische probleem documenteren, antwoordde u het volgende: “Nee ik ben niet naar een dokter gegaan want ik denk niet dat ik in die toestand ben om naar de dokter te gaan,*

want soms herinner ik het en soms niet. Dus dat is geen slechte situatie op het moment” gehoorverslag CGVS p. 6). Dit stelt de ernst van uw verklaring omtrent dit probleem reeds in vraag. Ook heeft u tijdens het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud geen melding gemaakt van dit probleem en kon u tevens zonder hapering vlot en gedetailleerd op de vragen antwoorden. Daarnaast gaf u aan nierproblemen te hebben waardoor u veel water moet drinken en naar het toilet moet. U legde hiervan evenmin attesten neer. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, kreeg u de gelegenheid voldoende te drinken en regelmatig naar het toilet te gaan. Bijgevolg werden er u geen andere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid worden gelaten en dat ook in het kader van de procedure voor de Raad geen stukken worden bijgebracht met betrekking tot verzoekers geheugenverlies.

Na grondige lezing van het administratief-en rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt, in de door hem geschetste omstandigheden dat hij het voorwerp was van en zich kon onttrekken aan een gedwongen rekrutering door Daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Vooreerst stelt de Raad vast de Dienst Voogdij in haar beslissing van 8 maart 2021, op basis van een leeftijdstest waaruit blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 24, 4 jaar een goede schatting is, besloot dat verzoeker meerderjarig is (zie administratief dossier, map DVZ).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook geen enkel document voorlegt met betrekking tot zijn leeftijd. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 6 mei 2022 dat hij ongeveer 18 jaar oud is, en in het verzoekschrift dat hij 18, 5 jaar oud is. Daargelaten de vraag of verzoeker door zich minderjarig te verklaren bij de DVZ en het CGVS heeft gepoogd de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden, stelt de Raad vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij, die gebaseerd is op de medische leeftijdstest, heeft aangevochten voor de Raad van State, die als enig rechtscollege in België bevoegd is om kennis te nemen van geschillen inzake de beslissingen van deze Dienst. In zoverre verzoeker met zijn kritiek over de onbetrouwbaarheid van de medische leeftijdstesten en de verwijzing naar de tussenkomst van twee gespecialiseerde onderzoekscentra van de UGent in een zaak voor het EHRM, de beslissing van de Dienst Voogdij inzake de leeftijd van verzoeker viseert, kan de Raad slechts vaststellen dat hij ter zake bevoegdheid ontbeert. Waar hij stelt dat het niet eenvoudig is om een beroep bij de Raad van State in te stellen, komt dit neer op wetskritiek, waarvoor de Raad evenmin bevoegd is. Dat verzoeker verklaarde dat zijn taskara onderweg werd afgenomen door de Kroatische politie en dat hij in realiteit ongeveer 18, 5 jaar oud is, zoals hij betoogt in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel document neerlegt bij de indiening van zijn verzoekschrift en dat er een aanzienlijk leeftijdsverschil is van zes jaar tussen de door verzoeker opgegeven leeftijd en het resultaat van de medische test en dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van verzoeker mag verwacht worden en in welke omstandigheden hij in Afghanistan zou geleefd hebben.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat hij ook in Griekenland en Roemenië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en er een andere naam en geboortedatum opgaf. Zo blijkt uit het administratief dossier dat hij in Griekenland geregistreerd staat als T.S., geboren op 26 maart 2001 en in Roemenië als M.S., geboren op 1 november 2002 (administratief dossier, map DVZ, brief Dublin Unit Griekenland, 26 maart 2021 en brief Dublin Unit Roemenië, 30 maart 2021), terwijl verzoeker in België verklaarde geboren te zijn op 31 december 2003 (verklaring DVZ).. Verzoeker biedt geen overtuigende verklaring voor de vaststelling dat hij in Griekenland en Roemenië een andere naam en geboortedatum opgaf. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “Bij de vraag waarom u in andere landen een andere naam had opgegeven, verklaarde u het volgende: “Wanneer ze ons opriepen, zeiden we onze naam en geboortedatum, maar ze hebben het niet correct opgeschreven. Het was niet wat we zeiden. Alles werd veranderd” (gehoorverslag CGVS, p. 4). Eerst en vooral is het onduidelijk waarom De Roemeense en Griekse autoriteiten bewust uw naam en geboortedatum zouden aanpassen. Ten tweede had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud reeds verklaard dat u zelf de naam T. aan de Roemeense autoriteiten had bezorgd. “Ik gaf hen de naam T.” verklaart u (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze verklaring stelt dat u zelf bewust foutieve informatie heeft gedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden.” De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift verzoeker erkent valse verklaringen te hebben afgelegd in Griekenland en Roemenië maar deze tracht te vergoelijken door te verwijzen naar het slechte advies dat hij kreeg van zijn smokkelaar en de slechte omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië en Griekenland, die hij ondersteunt met verwijzingen naar de AIDA-rapporten met betrekking tot deze twee lidstaten. Vooreerst

stelt de Raad vast dat verzoeker met de algemene verwijzing naar deze AIDA rapporten niet verduidelijkt waarom de Griekse en Roemeense autoriteiten verzoekers naam en geboortedatum zouden veranderen. Zo uit deze rapporten kan blijken dat verzoekers om internationale bescherming kunnen geconfronteerd worden met zeer precare levensomstandigheden en zelfs push-backs aan de grens in deze EU-lidstaten, maakt verzoeker hiermee niet aannemelijk dat zijn geboortedatum en naam verkeerd zou zijn genoteerd. De vaststelling dat verzoeker zowel in Roemenië als in Griekenland met een andere naam en geboortedatum dan diegene die hij opgaf in België, staat geregistreerd, doet twifelen aan verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn naam en geboortedatum in beide landen verkeerd zouden zijn genoteerd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift zelf aangeeft valse verklaringen te hebben afgelegd om te vermijden dat hij er moest blijven. Dat hij niet op hoogte was van het gegeven dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland en Roemenië, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij een andere naam en geboortedatum opgaf in beide landen. Waar verzoeker nog aanvoert dat het begrijpelijk is dat verzoeker niet in Griekenland en Roemenië zou blijven gezien de slechte omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in beide landen, kan de Raad slechts vaststellen dat dit hoogstens kan verklaren waarom hij besloot door te reizen en dat verzoekers beschermingsverzoek ten in elk geval gronde in België is behandeld. Verzoekers betoog in dit verband doet immers geen afbreuk doen aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij een andere naam en geboortedatum hanteerde in beide landen en er een aanzienlijk leeftijdsverschil is tussen de door hem opgegeven leeftijd en de door de Dienst Voogdij vastgestelde leeftijd. Verzoeker, wiens leeftijd op 24, 4 jaar op 8 maart 2021 wordt geschat blijktens de leeftijdtest, is verantwoordelijk voor zijn verklaringen die hij aflegde bij de Griekse en Roemeense autoriteiten. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker zich liet leiden door slecht advies van landgenoten, zoals hij in het verzoekschrift beweert, toont verzoeker hiermee niet aan waarom de Griekse en Roemeense autoriteiten zijn geboortedatum en naam verkeerd zouden hebben genoteerd.

Zo deze vaststellingen als dusdanig niet volstaan om verzoekers beweerde problemen met Daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan als ongeloofwaardig te beschouwen, stelt de Raad evenwel vast dat hieruit in elk geval blijkt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd en naam niet stroken met het resultaat van de medische leeftijdtest en zijn verklaringen hierover in Griekenland en Roemenië en dat hiervan evenmin, gezien het aanzienlijke verschil tussen zijn verklaarde en vastgestelde leeftijd, abstractie kan worden gemaakt bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zijn problemen met Daesh in zijn geboortedorp Laghorjo niet aannemelijk maakt in de door hem geschetste omstandigheden. Zo kan verzoeker geen enkele naam geven van jongens die werden gerekruteerd door Daesh tijdens het vrijdaggebed in de moskee, terwijl hij zelf verklaarde dat hij getuige was van dergelijke rekrutering van verschillende jongeren, hij zelf vaak de moskee bezocht en de namen werden afgeroepen, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij toch enkele namen zou moeten gehoord hebben en sommige van deze jongens zou moeten gekend hebben. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Zo verklaart u dat mensen regelmatig onder dwang in de moskee gerekruteerd werden door Daesh. U was zelf getuige van de rekrutering van verschillende jongens tijdens het vrijdagsgedeb in de moskee. Echter, bij de vraag wie op dat moment gerekruteerd werd, kan u geen enkele naam geven.*

Dit is toch wel uiterst bevreemdend, aangezien u op dat moment in de moskee aanwezig was. U bent na het gebed weliswaar snel naar huis gegaan, omdat u zelf ook aangesproken bent door Daesh, zo zei u. Ze brachten u immers op de hoogte dat u op hun lijst stond en dat u een week later zelf ook gerekruteerd zou worden (CGVS, p. 14, 16). Desalniettemin is het uiterst frappant en een teken van misplaatste desinteresse dat u niet weet wie er gerekruteerd werd op dat moment. Zeker omdat u ook frequent de moskee bezocht, wat betekent dat u toch de meeste mensen in de moskee zou moeten kennen (CGVS, p. 16). Daarnaast verklaart u dat ze met behulp van een lijst de namen afriepen, waardoor u deze toch gehoord zou moeten hebben (CGVS, p. 17). Het is bijgevolg eerder raar om in deze situatie niet te weten wie gerekruteerd werd. Daarnaast lijkt het in deze situatie ook wel van vitaal belang te zijn om zulke informatie te weten, omdat u immers een week later hetzelfde lot zou ondergaan.” De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze pertinente motieven te weerleggen. Hij beperkt zich in het verzoekschrift immers tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, met name dat gedwongen rekrutering vaak voorkwam en meermaals zag hoe jongens uit de moskee gerekruteerd werden. Dat hij geen van deze jongens persoonlijk kende en het mogelijk was dat hij toen hun namen wel kende maar nu, meer dan drie jaar later, niet meer omdat hij zich noch hun gezichten noch hun namen voor de geest kan halen, stelt de Raad vast dat verzoeker nergens tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat hij mogelijk hun namen kende op dat ogenblik maar integendeel verklaarde dat hij de meegenomen jongens niet persoonlijk kende omdat hij na het bidden snel naar huis ging en zijn moeder en oom hem nadien niet naar buiten lieten gaan (notities PO, p. 14). Waar in het verzoekschrift verder nog wordt gesteld dat onvoldoende werd rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij moeite heeft met het zich herinneren van bepaalde zaken

en dat hiermee, evenals met het feit dat hij vier jaar geleden Afghanistan verliet, geen rekening werd gehouden, wijst de Raad er op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat door verzoeker geen enkel document werd bijgebracht met betrekking tot zijn geheugenproblemen en dat dit gegeven en stelt bijkomend vast dat het feit dat hij vier jaar geleden Afghanistan zou hebben verlaten, hem niet belette om zich de namen van prominente Daesh-leden in zijn regio te herinneren (notities PO, p. 10-11), zodat zijn loutere bewering dat hij mogelijk de namen van meegenomen jongeren mogelijk wel kende op het ogenblik van zijn vertrek, maar niet tijdens het persoonlijk onderhoud, niet kan overtuigen en de voormelde motieven niet kan weerleggen.

Verder blijkt uit de door verzoeker geschetste omstandigheden voor zijn vertrek uit Afghanistan dat de rekruteringsstrategie van Daesh kort voor zijn vertrek uit Afghanistan radicaal zou veranderd zijn en blijft het onduidelijk waaraan deze plotse verandering te wijten zou zijn. Verzoeker verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat het voor zijn beweerde problemen kort voor zijn vertrek uit Afghanistan onduidelijk was wanneer Daesh zou langskomen en *“dat was de enige 2 weken dat ze rekruteerden zoals dat. Daarvoor was het niet zoals dat dat ze ons informeerden dat je zou meegenomen worden* (notities PO, p. 14), terwijl in de twee weken voor zijn vertrek Daesh op voorhand lijsten zou hebben opgesteld en diegenen die met hem mee moesten de week ervoor verwittigden om de toestemming te bekomen van hun ouders en dat zij anders zouden onthoofd worden (notities p. 18-19). Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing zou dit betekenen dat de jongens in kwestie een week de tijd zouden krijgen om aan rekrutering te ontkomen, wat een vrij naïeve benadering is voor een zeer gewelddadige organisatie als Daesh.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om de motieven in de bestreden beslissing inzake de veranderde rekruteringsstrategie niet weet te weerleggen in het verzoekschrift.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat ISKP een sterke aanwezigheid had in de provincie Nangarhar voor de machtsvername door de taliban en dat volgens een analyse door de expert Borhan Osman gepubliceerd in juni 2020 ISKP vaak rekruteert in stedelijke centra en daarbij zowel mannen als vrouwen viseert met een middenklasse achtergrond en universiteitsstudenten die niet-Pashtoen zijn (EASO, *Afghanistan. Anti-Government elements*, August 2020, p. 33). Daarbij wordt een appel gedaan op ideologische motieven of zij die uit zijn op wraak, worden ook tieners en jeugd gerekruteerd en komt zowel gedwongen rekrutering voor als vrijwillige rekrutering die kan ingegeven zijn door de belofte van een inkomen (*idem* en EUAA, *Country Guidance Afghanistan* 2022, maart 2022; p. 98). Verder blijkt de focus bij rekrutering door ISKP te liggen op voormalige taliban of Al Qaeda strijders en in het bijzonder zij die tegen het vredesproces met de VS regering en de voormalige Afghaanse regering waren (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, p. 70).

In zoverre verzoeker in de door hem geciteerde landeninformatie een verklaring ziet voor de veranderde rekruteringsstrategie van Daesh en stelt dat het voor de hand liggend is dat de rekruteringswijze verandert naargelang hun noden en dat het mogelijk is dat Daesh voelde dat ze de steun van de lokale bevolking in het district Kot aan het verliezen waren, stelt de Raad vast dat volgens de beschikbare landeninformatie in gebieden met een sterke ISKP aanwezigheid of waar gevechten plaatsvinden, er druk wordt gezet op de lokale gemeenschap om de organisatie te steunen, maar dat verzoeker verder ook niet aantoonde dat in de periode waarin hij door de ISKP zou opgedragen zijn om zich bij hen te voegen, er sprake zou geweest zijn van een specifieke gevechten of een tekort aan strijders die een verandering van de door Daesh tot dan toe gehanteerde rekruteringsstrategie zou kunnen verklaren. In zoverre verzoeker wijst op het feit dat hij toen nog een kind was en niet op de hoogte van de werking van Daesh, wijst de Raad er op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het leeftijdsonderzoek uitwees dat hij meerderjarig is waarbij 24, 4 jaar een goede schatting is, en dat hij met dit betoog ook voorbij gaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen verklaring biedt voor de opmerkelijke wijziging in de strategie van Daesh zoals die door verzoeker werd geschetst en verzoeker geen gebrek aan kennis van de werking van Daesh wordt verweten.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker niet kan verduidelijken omwille van welke persoonlijke kennis of vaardigheden verzoeker persoonlijk zou zijn gevisieerd voor rekrutering door Daesh en dat hij, zoals reeds aangehaald, niet verduidelijkt welke gebeurtenis in de periode onmiddellijk voor zijn vertrek zou kunnen verklaren waarom Daesh bijkomende strijders zou nodig gehad hebben. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“U biedt ook geen enkele verklaring waarom Daesh u juist wilde rekruteren. Het is niet duidelijk welke kennis of vaardigheden u bezat wat zou kunnen verklaren waarom de groepering zo vastberaden was u te rekruteren. Het is tevens niet duidelijk wat er gaande was in de regio waardoor Daesh plots een extra aantal mensen nodig zouden hebben, wat een gedwongen rekrutering of een plotse tactiekverandering toch enigszins zou kunnen kaderen* (CGVS, p. 19). *Het is bijgevolg duidelijk dat de manier waarop u in uw relaas Daesh en hun tactische werkwijze afbeeldt toch wel bijzonder naïef is. Zeker gezien de wrede reputatie die deze actor zich heeft aangemeten, lijkt deze nonchalante houding van Daesh toch wel heel onwaarschijnlijk. Zo*

verklaarde u zelf uitgebreid over de wrede handelingen zoals onthoofdingen die Daesh in de regio heeft uitgevoerd (CGVS, p. 11). Gelet op bovenstaande inconsistenties die betrekking hebben op zulke essentiële elementen van uw asielrelaas kan er bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.” Verzoekers betoog dat het loutere gegeven dat verzoeker een tiener was voldoende was voor Daesh en dat Daesh tieners en jongeren rekruteerde omdat zij jong en beïnvloedbaar waren, kan niet volstaan om de geciteerde motieven te weerleggen. De Raad herhaalt dat uit de leeftijdtest is gebleken dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek geen tiener meer was en stelt verder ook vast dat, waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat rekrutering van kinderen en jongeren voorkwam, hieruit niet kan worden afgeleid dat hiertoe werd overgegaan in alle gebieden waar Daesh aanwezig was. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij nalaat de informatie te vermelden waarop zij haar conclusie baseert te vermelden, wijst de Raad er op dat de door verzoeker geciteerde landeninformatie evenmin volstaat om aannemelijk te maken dat verzoeker in de door hem geschetste omstandigheden het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een poging tot gedwongen rekrutering door Daesh vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie de door hem voorgehouden problemen met Daesh in zijn geboortedorp voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen documenten voorlegt die zijn relaas kunnen staven, beschouwt de Raad als een overtollig motief. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat het neerleggen van documenten ter staving van zijn relaas geen vereiste is om als vluchteling erkend te worden, maar herinnert er aan dat wat betreft zijn verklaringen over door hem aangehaalde problemen met Daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid indicatoren vormen op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld en dat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omwille van de hierboven uiteengezette redenen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

5.4. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift verder op een vrees voor vervolging omwille van zijn verwestering. Hij betoogt, onder verwijzing naar de landeninformatie zoals uiteengezet in punt 2.1. van dit arrest dat hij een heel andere kleding-en haarstijl en geen lange baard heeft, hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, hij Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft en dat hij door zijn verblijf van meer dan een jaar in België en meer dan drie jaar in Europa, duidelijk verwesterd is.

5.4.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun

re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

5.4.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

5.4.3. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

5.4.4. De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door verwerende partij wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 1 en 3 van dit arrest.

5.4.5. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factore* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factore* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-factore* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-*

factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn

vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

5.4.6. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

5.4.7. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

5.4.8. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij is gebleken dat verzoeker op XXX meerderjarig is waarbij een leeftijd van 24, 4 jaar een goede schatting is, zodat zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker 28 maanden voor zijn aankomst in België uit Afghanistan is vertrokken, hij bij vertrek uit Afghanistan ongeveer 22 jaar oud was. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij drie maal per dag naar de madrassa ging voor zijn vertrek uit Afghanistan (notities PO, p. 16 – 17), en dat van origine Pashtou is en een sunni moslim. Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gekend en hij behoort tot de Pashtou etnie, de dominante groep in Afghanistan en in verzoekers

regio van herkomst Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, August 2022, p. 156), na de machtsovername door de taliban.

Waar verzoeker stelt dat hij een heel andere kleding-en haarstijl heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek en Engelse en Franse woorden in zijn woordenschat heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat hij hiermee geenszins aantoonbaar dat het om dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Verder brengt verzoeker ook geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat hij verwesterd is of dat hij in geval van terugkeer riskeert om als dusdanig gepercipieerd te worden. Ook de loutere verwijzing naar zijn verblijf van meer dan een jaar in België of zijn verblijf van meer dan drie jaar in Europa, kan *in casu* niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen. De Raad herhaalt dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie en het aanhalen van voorbeelden, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen vrees kenbaar maakte omwille van zijn verblijf in het buitenland en uit het voorgaande is gebleken dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt specifiek door de taliban of zijn lokale gemeenschap te zijn gevisieerd voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Waar hij verder nog wijst op een onderzoek van Nansen van oktober 2021 en hieraan een vrees verbindt omwille van zijn "*verwestering*" en zijn "*terugkeer uit Europa*", laat verzoeker na deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken en blijft hij in gebreke aan te tonen dat hij effectief verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, stipt de Raad tot slot aan dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is.

De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende

infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen.

De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor inter-nationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in

februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere

rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername zeer precair en ernstig is en de toegang van Afghanen tot gezondheidszorg, voedsel en watervoorziening en werkgelegenheid beperkt en problematisch is, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde rapporten en persberichten van onder meer het World Food Programme, de Wereldbank, het UK Home Office en 11.11.11 en UPINION, wordt niet betwist en blijkt ook uit bovenstaande analyse. Evenwel toont verzoeker met zijn algemeen betoog niet aan dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van de taliban of enige andere actor. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangehaalde informatie waaruit blijkt dat Afghanistan, en verzoekers regio van herkomst Nangarhar, recent getroffen werden door uitzonderlijke regenval en een aardbeving.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verder merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden internationale organisaties of ngo's op systematische

wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, weliswaar beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare toestand ter dege rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze moeilijkheden nogmaals benadrukt, zonder concreet aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. In dit verband stelt de Raad ook vast de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 15 december 2022 werd geactualiseerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in de huidige stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger

die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog

plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 23 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'.

Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. De door verzoeker geciteerde nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies en dat de provincie Nangarhar nog steeds regelmatig het toneel blijkt te zijn van aanslagen en gewelddadige incidenten, liggen in dezelfde lijn van de informatie waarop bovenstaande analyse. Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Verzoeker toont met deze gegevens niet aan dat er heden in Afghanistan of in de provincie Nangarhar een situatie van

willekeurig geweld is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, stelt de Raad vast dat niet kan worden ingezien, en verzoeker licht dit ook niet concreet toe, hoe verzoekers verblijf in het buitenland of leeftijd *in casu* voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld verhogen.

Waar verzoeker nog algemeen wijst op het reeds voormelde onderzoek van Nansen en de Nansen nota 2-22 van 23 juni 2022 en hij de analyse van de verwerende partij en haar gebruik van landeninformatie bekritiseert, stelt de Raad vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn theoretisch betoog niet concreet aanduidt welke verkeerde conclusies de verwerende partij *in casu* zou hebben getrokken of in welke mate de gemaakte analyse over de subsidiaire bescherming niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot deze zaak.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met Daesh niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissing zou(den) (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel door hem niet op dienstige wijze aangevoerd.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET